

Máma se zlobí

„Už máš uklizené hračky?“ zahalekala máma z kuchyně a Slávek se bezradně rozhlédl. Snahu projevil. Sebral hasičské auto a nesl ho k policičce. Jenomže zakopl o vagon spojený s lokomotivou a způsobil velikou havárii, ke které musí vzápětí přijet nejen hasiči, ale i sanitka. Taky by se hodil velký bagr, který postaví lokomotivu zpět na koleje. Kam jenom založil klíček na natažení vlaku? Znovu se rozhlédl, ale mezi poházeným legem a autíčky by ho našel jen cvičený policejní pes. Mohl by zkusit plyšáka Rexe z postýlky...

„Slávku!“ Mámin hlas nabral na hlasitosti a zmrazil chlapcovu snahu odstranit havárii. Neměl by si zacpat uši? Nerad slyšel mámu křičet, a ona bohužel křičela každý den. Možná kdyby se schoval za skříň... Svůj záměr však nestihl uskutečnit. Máma byla rychlejší. Vtrhla do pokoje jako bouřkový víchř a mračila se jako nejčernější obloha.

„Vždyť ty jsi s tím uklízením ještě ani nezačal!“ Stejně jako každý večer se do Slávkových očí vloudily slzy.

„Opovaž se brečet! Tenhle trik na mě dávno neplatí. Odnos všech-
na autíčka do police.“

Slávek ukřivděně nakrabatil pusou.

„Tak honem! Nebo tě mám popostrčit?! Budu počítat do tří. Jestli
nezačneš uklízet, opravdu dostaneš na zadek! Já počítám! Jedna...“

Klučina popošel k vláčku a ohlédl se po mamince.

„Dva!“

Zvedl vagonek.

„Dva a půl!“

Odnosl ho do krabice s kolejemi.

Maminka nevydržela a zlostně začala autíčka házet
na polici sama. Za pět minut přestal pokoj připomínat
městské parkoviště po výbuchu.

„A teď honem umýt a vyčistit zuby!“

Jakmile dokončil večerní mytí a opláchl zubní kartáček, máma
jej poslala do pokoje, aby si oblékl pyžamo. Natáhl si kalhoty a sáhl
do police pro mořskou plachetnici. Taková loď si pluje mořem, nikdo
ji nenutí chodit spát a ráno vstávat do školky.

Na chodbě cvakly dveře. Táta! Přišel táta! Slávek vystřelil z pokoje
a bosky mu utíkal vstříc.

„No to je dost, že se taky ukážeš,“ nabručeně vykoukla z kuchyně
máma a milostivě si nechala dát pusou na tvář. „Jednou si tě šéf vystaví
u vrátnice jako vzor nejužitečnějšího pracovníka.“

„Ale Jíro, přece víš, jak to u nás chodí. Tak už se nemrač.“

Táta odložil tašku a zdvihl Slávka do náruče. „Kam s tou lodí, kapi-
táne?“ usmál se na něj.

„Slávku! Ty sis ještě neoblékl pyžamo,“ neodpustila si
máma vyčítavý pohled.

„Nerozčiluj se,“ uklidňoval ji táta, „dohlédnu, aby se náš
kapitán ustrojil do kompletní noční uniformy. Než mi ohřeješ večeri,
co mi vystydla už v minulém století, stihneme i pohádku na dobrou
noc.“

„Vůbec si nejsem jistá, jestli si pohádku zaslouží. Všechno aby mu
člověk říkal padesátkrát.“

„Dobře, pohádka bude krátká a bude o tom, jak dopadnou děti,
které neposlouchají maminku,“ nasadil táta přísný obličej. Slávek
vypískl nadšením. Miloval tátovy pohádky. Byly úplně jiné, než
ty v knížkách, co četli s mámou. Dokonce i máma se při pohledu
na tátův přísně našpulený obličej rozesmála.

Slávek se nechal odnést do postýlky, a než táta uklidil plachet-
nici na místo, hbitě vklouzl do pyžama. Stulil se blaženě na polštáři.
Táta obvykle chodil domů pozdě, takže jeho pohádky byly vzácné.
Na tu dnešní se moc těšil. Táta si sedl na okraj postele
a urovnal synovi přikrývku.

Tátova pohádka o zlém čaroději

V jedné zemi, která se trochu podobala té naší, žil zlý čaroděj. Na první pohled nebylo vidět, že je zlý. Měl dobrácký obličej a usměvavé oči, ale v jeho hlavě se líhly tuze zlé myšlenky. Rozhodl se, že se ožení s nejkrásnější princeznou na světě.

A hned ji začal hledat. Do oka mu padla krásná dlouhovlasá holčička, která se podobala sousedovic Viktorce, co s ní chodíš do školky. „Tu musím mít!“ řekl si zlý čaroděj a hned začal přemýšlet, jak by ji mohl ukrást jejím starostlivým rodičům.

Nejdřív se holčičku pokusil nalákat na bonbony a čokoládu.

„Já si od nikoho cizího nesmím nic brát,“ otočila se k němu Viktorka zády a utekla. Čaroděj se rozzlobil, až se černé mraky seskupily na obloze a začalo pršet.

„Musím na to chytřeji,“ umínil si. Napodruhé přinesl holčičce krásnou panenku. „Podívej, Viktorie, tuhle zlatovlásku pro tebe maminka vyhrála v soutěži. Až si tě s panenkou vyfotím, můžeš si ji odnést domů,“ lákal holčičku k sobě do auta.

„Já se nejdřív musím zeptat maminky,“ couvla na poslední chvíli Viktorka, ačkoliv se jí panenka moc líbila.

„Už nemusíš,“ odsekl čaroděj, „právě jsem dostal esemesku, že ji vyhrála jiná holčička.“ Nasedl do auta. Měl takovou zlost, že způsobil na nejbližší křižovatce srážku osmi aut.

Dlouho přemýšlel, jak má chytré děvčátko obelstít. Nakonec si půjčil štěňátka a Viktorce tvrdil: „Zlí lidé chtějí zabít taková malá

štěňátka. Mám jich doma pět, sám je nestačím nakrmit. Pomůžeš mi? Ale musíme za nimi rychle, než umřou.“

Tentokrát Viktorie zlému čaroději uvěřila. Na nic nečekala a nasedla k němu do auta, aby zachránila štěňátka. To však neměla dělat! Čaroděj ji kouzlem uspal a odvezl svou nejkrásnější princeznu na malý opuštěný ostrůvek uprostřed moře. Všichni Viktorii hledali, ale marně.

Když to už vypadalo, že se holčička nikdy nevrátí, objevil se princ Jaroslav. Víš, jak se pozná princ? Je chytrý, odvážný a po boku nosí meč. „Já vaši Viktorii zachráním,“ prohlásil a rodičům, kteří velice plakali, podal kapesník.

„Ale kde ji chceš hledat?“ divili se všichni známí i neznámí.

„Půjdu se zeptat obra – toho největšího přístavního obra, co znám. Dosáhne až do oblak a vidí dál než my.“

„Přístavního obra? O něm jsme jakživi neslyšeli,“ kroutili hlavou Viktorčini rodiče.

„Aby se nenudil, pracuje v přístavu jako jeřáb a málem tak i vypadá. Ale nezdržujte mě, musím jít,“ zamával jim princ a uháněl k přístavu.

Velký jeřáb právě naložil poslední bednu na nákladní loď. Teď měl volnou chvíli. Jeřábník odešel na oběd. Princ Jaroslav vyšplhal nahoru do jeho kabiny a odpočívajícího obra oslovil.

„Můj milý vysoký příteli, přišel jsem si k tobě pro radu a pomoc. Musím zachránit princeznu Viktorii.“ Trochu se bál, jestli s ním obr bude mluvit, ale vysoký přístavní jeřáb dobrácky pokýval ramenem.

„Ano, ano, krásnou Viktorku jsem viděl. Zlý kouzelník ji odvezl na ostrov tímhle směrem,“ natočil obr rameno k obzoru přes moře.

